

פירוש תרגום המשלים התלמודיים לערבית

(עיון בפרק החגים)

עוזר מורה

אחמד סעיד אוביד

تفسير ترجمة الامثال التلمودية الى العربية

(دراسة في فصل الاعياد)

□ מ.מ. احمد سعيد عبيد

□ جامعة بغداد كلية اللغات قسم اللغة العبرية

**Interpretation of the translation of
Talmudic proverbs into Arabic
(Study in the holiday season)
Ahmed Saeed obaid**

يعرف العيد عند حكماء اليهود بفصل الاعياد او موسم الاعياد وهو أن تأتي مناسبة او فرحة عند اليهود كانت في زمن سابق، فيقوم اليهود باستنكارها واحيائها مجددا. وتضمن فصل الاعياد عند اليهود ثمانية فصول يحتفلون بها في كل عام وفق جدول المناسبات المعروف لديهم، وهناك معتقدات وثوابت خاصة بهم ينسبونها الى كل فصل وعلى اساسه يقوم الاحتفال، ان لفصل الاعياد عند اليهود اهمية دينية واجتماعية كبيرة باعتباره الفصل الذي يلهم الشعب اليهودي ثقافة ووعي اجتماعي نابع من واقعهم الاجتماعي، حيث يعلمهم كيفية الاحتفال وفقا لخصوصيات كل عيد من هذا الفصل. ومن خلال هذا البحث قمنا بتسليط الضوء على تفسير وترجمة لبعض النماذج المختلفة في فصل الاعياد عند اليهود موضحين الكيفية التي كتبت فيها هذه الامثال النابعة من قصة معينة او حدث معين ومدى تأثير الشعب اليهودي بها .

Abstract

The chapter on the holidays is one of the chapters of the Talmud, The holiday of Jewish sages is when a particular event or celebration comes in. This happened in the past, And they resurrected this old event, and the day it was a celebration, The holiday season includes eight classes, There is a place reserved for Jews for Jewish celebrations where their celebrations are held according to the known schedule, They have their own Jewish beliefs fixed to each chapter on which the celebration will be based. And also considered a chapter that stimulates the Jewish people to a culture that stems from their social reality. Where he teaches them how to celebrate according to the details of each holiday of this episode they are. In this study, we emphasized the interpretation of several complements and their translation into Arabic. And we explained how the Complement came.

הקדמה

העיונים בתרגום נחשבים באחד העיונים החשובים ביותר בתחום השפה העברית מבחינת העשרת השפה בעיונים נזגפים בתחום עיון התרגום בגלל ההסתמכות על טקסטים מן התלמוד הכולל פרקים שונים המתעניינים בארגון החיים של העם היהודי וראו לציין כי התלמוד הוא אחד הספרים החשובים בדת היהודית בתורה והחזו כמה והמדרש.

מילה תלמוד מתייחסת לשפה העברית לימוד, היהודים רואים בתלמוד את הספר המשלים של התנ"ך היא מבטאת גם ביטוי מפורש של ההלכה היהודית התלמוד מעניין את היהודים, ולכן הם רואים בו את הנושא העיקרי שלהם, תלמוד נחשב למקור העיקרי של המשפט הדתי והאזרחי, כולל ביקורת ופרשנות על התורה, התלמוד מורכב משני סוגים "התלמוד הירושלמי, התלמוד הבבלי" התלמוד הבבלי תורגם לערבית שניהם מהמשנה אותו, המשנה הוא הספר השולט של היהודים, נכתב בעברית ובעיקר בארמית הוא כולל על עניינים מדויקים במשפט האזרחי והפלילי ובטקסים, הוא כולל גם על פרשנות של הפסוקים המקראיים. המשלים התלמודיים שנכללו בספר התלמוד היו להסביר את כוח החוק המסורתי ולהחיל אותו על העם היהודי. במחקר זה נגיש על כמה הדוגמאות מהמשלים התלמודיים הללו בברק החגים של היהודים באמצעות פרשנות המשל וכיצד לכתוב ולתרגמו לערבית. ספר התלמוד מכיל הוראות גזעניות וחוקים נגד אנשים מלא בספרי הדת היהודית, שכללה שנאה והסתה נגד אחרים, וקרא לתלמוד על פי חוק הפניות בעל פה לנביא משה "עליו השלום" אשר מועבר בעל פה באמצעות הייחוד שלו מן החוק כתוב הברית הישנה, ניתן לומר כי התלמוד, על פי האצתו, אינו רוכש של הנביא משה עליו שלום בגלל הפרעה של הקשר לחוק זה. התלמוד הוא לעשות רבני היהודים כוהני המקדש כביכול וזה בניגוד לחקיקה שלה עם הברית הישנה. התלמוד אוסר את הדלת של הפולחן הזר, המאפשר את ההתקפה על שלמות הגוף, שלילת גויים של זכויות משפטיות. ברור לנו, באמצעות חקיקה קודמת, את הקוד בתלמוד והמשלים התלמודיים שנכללו גם בתלמוד היא סיבה ברורה למדיניות הגזענית היהודית נגד אנשים, שתחילתה באמונתם של היהודים שהם העם הנבחר של אלוהים.

התלמוד מורכב משני חלקים עיקריים.

חלק הראשון: הלכה נגדר מן הלך במובן של הנאה במובן של מה הוסכם ללכת מן החוקים והחוקים.

החלק השני: האגדה נגזר מהמילה אגד, ממקור ארמי במובן מאורעות, חלק זה כולל סיפורים, ומיתוסים עממיים.

ספר התלמוד מורכב מאוסף ספרי המשנה, והגמרא,

קבוצה של חוקי התורה שבעל פה המועברים דרך הדורות מסודרים דרך על מספר רבנים יהודים, ועסק בספר פרקי החגים הנפוצים ביותר.

הספר השני, המורכב מן התלמוד, הוא הגמרא, ומילה ארמית פירושה השלמה, היא מערכת של פרשנויות ופרשנויות שנכתבו בבתי ספר יהודיים התלמוד הוא לא תלמוד אחד, אבל יש תלמוד תלמוד בבלי ותלמוד תלמוד בבלי ותלמוד תלמוד בבלי בהשוואה לירושלים, כולל 39 קטעים מהמשנה, והשימוש בשפה זו הוא ארמית. לאחר סיום כתיבת המשנה. התלמוד הבבלי נקרא בשם זה על הופעתו בבבל, במיוחד משום שעיראק הפכה זכאית ללימודי יהדות לאחר שבוי היהודים בבבל, היא מודרנית יותר מן התלמוד הפלסטיני, והתלמוד הזה היה ללא נב ארמי שונה מארמית והיא קרוב לשפה המנדיתית.

הספר מכיל שישה תורות תלמודיות, ומבחינות אלה הן החלקים העיקריים של התלמודי, כולל הפרדת החגים משמעות עיד או העונה הקדושה.

לאור חשיבותם של המשלים בפרק זה, מטרתו העיקרית של מחקר זה הוא פירוש את משלים תלמודיים ותרגומם אותם, ולהראות את השפעת המשלים הערבים בדגמאות אל-תלמודי.

המשלים שבמסכת החגים:

1- אראה בנוחה אם לא שפכת דם נקי, (חג - מב). (1)

תרגום המשל לערבית הוא [لا راحة اذا لم يَرى الدم يُسْفَك]

מילה אראה נגזר מן הפועל ראה ומילה שפכת מן שורש של הפועל שפך ומילה דם נקי במובן תמימות. (2)

פירוש המשל: משל נכתב בהר הבית לאחר סיפור לאדם ידוע בשם הליל בצורה אם שמעו היו שמחים בהיעדרו של בית המשפט, בהר הבית הלל נכתב בספרות התלמודית, כאשר שמעון בן שטש אמר להלל אראה בנוחה אם לא שפכת דם נקי כאשר החכמים אמרו בדיברו ללא עדים, היה מקום שבו התלמוד הבבלי שעושה שני עדים לשני עדים, אחד מחכמי הדת הישרים לא האמין וכיבד את חוק העדים, אלא אם נהרג האדם על פי עדות שקר, המשל אינו אלא פקוד מן אשר הם כתבו במו ידיהם וטענו כי הם מאלוהים אין פלא כי רבני היהודים להוציא פתוות להרוג האנשים. (3)

2- אל תעמוד בפני הנר ערים, (חג - כד). (4)

תרגום המשל לערבית הוא: [لا تعتمد على ضوء شمع لا تنير]

פירוש המשל התלמודי הוא, כאשר אנו קוראים את הסיפור של ארבעת הנרות בתלמוד, עלינו להכיר היטב ותמיד לזכור כי אם המצב והעניינים הציבוריים הם חרדים וקשים, זה צריך ומטביעי להיות שונה. סיפור ארבעת הנרות, כשדיברה את הנר הראשון ואמרה:

אני נר של שלום, ואף אחד לא שם לב אלי בגלל העיסוק במלחמות, כעס ומרד, שם הגיע הגבול, אף אחד לא יכול להצית את להבת האש. הנר השני הוא נר של אמונה ואהבה, אבל לרוע המזל אף אחד לא מכניס אותי לחישובים שלו, וחושב לי, אז אין צורך להוסיף משהו לאור עד שזה נר ואור ליבון.

הנר השלישי אמר: אני נר של אהבה, אבל העולם לא יודע את הערך שלי ואני השראה "העולם שכח את הטוב שלי אפילו קרוב אלי אז אני כבר לא צריך אותם".

אשר לנר הרביעי, אני נר של "תקווה". אשר לנר הרביעי, היא אמרה, "אל תפחדי מבתי האהובה", כי אני נר של תקווה, וכאשר נשרפתי, והלהבה זוהרת, אני יכול להדליק (5)

את הנרות האחרים. אכן, הנערה הבינה את חשיבותו של נר התקווה והחדירה שלום, אמונה ואהב למרות שלושת הנרות נשרפים בלב כל כך הרבה, אתה צריך לא לעזוף נר בזיכרון של הנשכחות. ומתוך המשל וסיפור ארבעת הנרות ברור לנו כי כל אדם יכול לחיות חיים של שלום, אהבה ואמונה.

אשי הערים היה אחד מחכמי ישראל השנואים במקביל שיצא מדקלום, הוא הגיע הדברים שהאנשים רואים בכל אדם שעובד עם חכמי התורה שנוא על ידי העם היהודי. גם אם הוא לא עובד איתם, אבל יש לו אדמה, הוא עוזב את העיר ולא גר שם בגלל השנאה של השליטים האלה. (6)

3- אל תגור בעיר שראשיה תלמודי (חג - ק - יג). (7)

תרגום המשל לערבית [لا تسكن في مدينة حكامها تلموديين - لا تسكن في مدينة يحكمها تلموديين - لا تعيش في مدينة حكامها تلموديين].

המילה תגור נגזר מן הפועל גר במובן זה, (8)

ולפני זה הכיל מסמן לא למנוע תקריות בעיר משהו אינו מקובל. פירוש המשל זה: הוא כי אנשים רבים לא חיו את הארץ בגלל היחס הקשה של העיר בגלל היחס הקשה של שליטיה עמהם, המושג של המשל זו הוא מדהים ומפחיד, כי הפירוש המדויק של משמעות התלמוד הוא, אם יש ארץ או מדינה שליטים התלמוד שלה והנה השליטים אומר שהם תלמידי חכמים. שליטי התלמוד בזו לכולם ודיברו על דברים רעים תמיד, ולכן אנשי העיר החליטו לא לשכון בהם, מחשש כי העיר שלהם לא תהיה עיר שנואה ונואשת בעיניהם. במשל זו, צריך לציין כי שליטי התורה לשאת את האחריות שלהם כלפי הערים שלהם, כאן ברור מן המשל הזה כי תורת ישראל של העם היהודי אינה מספקת להם ודוחה אותם בתוכם, גם - כן, המנגנון של מינוי ראשי הערים היה אחד מחכמי ישראל השנואים במקביל שיצא מדקלום, הוא הגיע הדברים שהאנשים רואים בכל אדם שעובד עם חכמי התורה שנוא על ידי העם היהודי. גם אם הוא לא עובד איתם, אבל יש לו אדמה, הוא עוזב את העיר ולא גר שם בגלל השנאה של השליטים האלה. (9)

4- אל יוציא אדם דבר מגונה מפיו (חג - יא). (10)

ותרגום המשל [ليس كل ما يقوله الانسان حق] פירוש המשל:

בלתי אפשרי לכל בני אדם לדברו במלים מלוכלכות ולהוציא אותו מפיוהם בגלל מה שכתוב בתנ"ך סותר את שמונה אותיו, למרות משנכתוב בתנ"ך הוא שמונה אותיות מניפולציה אבל הוא לא מדבר במלים רעות, כפי שכתוב בבראשית 8:7 בני ישראל מעדיפים אליו כאל דוגמה טובה להם, כי הוא חושף את פרטי מעשיו של האדם וחוכמתו, כי לחשוב בדיבורו לפני שהוא משוחרר מן הפה הוא הערך של העצמי לאדם. ואדם יכול להסיר את כל הדברים הרעים ממוחו לפני שהוא מדבר יוצא מפיו, משל זה דומה למשל אחר של יהודי מוות וחיים ביד הלשון, משמעותו צריך על בני אדם צריך להשתמש שפה שלהם באופן נכון זאת האחריות של חכמים לשים לב לשפתם ולבחור את לשון הימונית.

אם לאדם יש את ההשפעה של דיבור שקובע את המציאות, צריך להימנע דברים של אשליות שליליות ולהתרחק מהם, הוא חייב להימנע דברים שליליים ולהתרחק מהם ולדבר בכל טוב, זה יוסיף קדושה לתנ"ך. (11)

5- אחד בפה ואחד בלב (חג - כט). (12)

חרגום המשל [ما تضمره بداخلك لا تنطق به]

פירוש המשל פנימים בין הנהגה לשם הסדר לבין הנהגה לשם מלחמה אינה אל תסכימו עם ממשלת הירושלמית, זה לא מתייחס באופן מוצהר הם פעלו להכנת הארץ לקראת מלחמה ומאחורי הקלעים, לפי דעתנו אינו יוכלים לומר, שממשלת המתונים ושותפיה "כגון מפקיד המחוזות ויוסף בן מתתיהו בכללם" "אחד בפה ואחד בלב": הם חיפשו דרך להסדר עם רומא כש הם לא יודעים במטרה שלהם ולא זה היתה כוונתם, הם יכלו בהשגתה מטרה זו משום בזמן איחוד של המורדים, אשר עמוד על כוונותיה, הם נכשלו בהשגתה זאת משום חיזוק של המורדים, אשר עמוד על כוונותיהם, ואשר השיגו במשך הזמן עמדת יתרון בירושלים. (13)

6- אין שמחה אילא בבשר (חג - קט). (14)

תרגום המשל לערבית [لا فرحة بدون صيد اللحم – لا سعادة إلا ببركة اللحم], פירושו: דוגמה משמשת לנצל את כמה של שמחה שמגיעים דרך חדשות טובות.

"עשו נדרש להאכיל את אביו מצידו, כדי שתהיה לו ההשראה הדרושה לברכות. שהרי אין רוח הקדוש שורה אלא מתוך, שמחה, ואין שמחה אלא בבשר, אולם ברור, שהציד הוזכר כאן גם לעניין גוף הברכות, יצחק רצה לברך את בנו מתוך האהבה הגדולה שרחש לו, והואיל והייתה זה אהבה התלויה ב" ציד בפיו", ביקש שהציד יהיה בפיו, בטרם יפחת את פיו לברך. (15) הציד הזה הוזכר בפרק עוד פעמים רבות – תמיד בסמוך לברכות, בכך ביקש הכתוב להדגיש את טעמו ונימוקו של יצחק, הוא אהב דווקא את איש השדה היודע ציד, והוא היה סבור שארץ ישראל, הברוכה בטל השמים ובשמני הארץ וברור דגן נתיירוש, משמעות ומסירת הרעיון שאופיייה בקצר. (16)

7- דל נאה אין הדעת סובלת (חג - כב). (17)

תרגום המשל לערבית הוא [يا لعظمة مصيبي لم اعد اتحمل]

סיפור המשל, התלמוד הסתמך על סיפור הרעב בזמן ההרס, והגיע עד כמה חזר אלעבד אל שאול ולא נשא אותו, על כך נכתב המשל התלמודי הזות בספר התלמוד. "אין הדעת – סובלת" הגורם הטבעי לכניסתו וליציאתו של האדם "בכי טוב" הוא האור לפיכך האדם הנשמר באורח רציונלי בתורת סבה ומסובב ישהה בביתו כל שעות החשכה, היו: משקיעת החמה עד לזריחתה הגורם. במשל התלמוד משתמש במילה בכי- טוב ראה. ערך פי, אבל בדוגמה הערבית להשתמש במילה טוב דומה למשל התלמוד במונחים של הרעיון. המשל הוא: ארבעה אין הדעת סובלת, אלו הן: דל נאה, ועשיר מכחש וזקן מנאף ופרנס המתגאה על הציבור בחינם, חכם וישיא בתו לתלמיד חכם, משל לענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל הרוגי מלכות אין אדם יכול לעמוד במחיצתן מסכתות התלמוד הבבלי. (18)

אנשים שליליים, בעלי מידות ותכונות רעות לא חסרים להוותינו בעולמינו הסגוני, ועם זאת ישנם מספר טיפוסים, שמלבד אופיים השלילי, הם מעוררים סלידה, התנהגותם דוחה, ואתה שואל את עצמך, האם יש אימי בעולם שמסוגל לסבול את האנשים הללו. אבל יש כמה דמויות, בנוסף להיות שלילי, מגעיל, והנה השאלה: האם ארבעה אנשים יש תחושה של סבל למשל, הגדול שלהם, גס רוח תמיד מדבר בקול רם להביע את דעתו. הוא ישב בכותל המערבי ואיים שאנחנו לא תומכים בבית הכנסת אם הדברים לא ישתנו. (19)

והשנה, האיש העשיר ביותר בקהילה, הוא לא משלם כלום, יום אחד נפוצו שמועות שהוא לקח הלוואה משכנו, הוא אמר שהוא לא לקח ממנו הלוואה או אפילו דיבר איתו, הוא הביא את העדים לפודיום, אבל השכנים הביאו לו את הטלפון ורצו את הסרט בערב, העדים מזועזעים ומביעים את מורת רוחם.

והשלילי, זקן מכובד עם זקן לבן ממלא את פניו ונראה שיש לו ניסיון בחיים, אבל אנשים מדברים עליו בהיעדרו כאיש רשע, והוא לא יודע למה אנשים מסרבים לפעול. (20)

ולבסוף, ראש ההפתעה של המוסד, משום שכולם ציפו למנות את יריבו יעקב, אך מקבלי ההחלטות היו בשלטון, לאחר שנכנסו לתפקידו, היו חברים שהציעו לו את ברכותיו. הם הפתיעו אותו בכך שלא קיבלו את פניו באופן מקובל, ואמרו שהחגיגות הסתיימו והכול ישתנה מעתה ואילך. הוא לא הורשה להיות מופרע כאשר דיבר, וחשב על יחסיו הקודמים עם עמיתיו. (21)

8- אשרי מי שבא לכאן ותלמוד בידו (חג - לג). (22)

תרגום המשל לערבית הוא: [طوبى لمن تعلم التلمود]

פירוש המשל הוא: דרך הסיפור הפשוט של אותם תלמידים שיש להם נחישות ורצון לתלמוד, לכן כתב המשל התלמוד זה בספר התלמוד היהודי בפרק החגית.

לאחר מאמץ רב ושנה אקדמית מלאה לתלמוד על פרבה פטרה, נערכה הבחינה המקיפה בבית הספר יהודה מיהארה. המבחן היה ארוך וממושך וכלל על מאה ושמונים שאלות, שנערכה בעיצומה של חגיגה מיוחדת ומאורגנת לתלמידי בית הספר הדתי. לאחר שהסטודנטים השלימו את הבחינה המקיפה, הופתע מנהל בית הספר לרמתם הגבוהה של תלמידי בבא בתרא ונכונותם המובהקת למבחן זה. (23)

התלמידים הוכשרו מדי יום לבחינות מקיפות, ולאחר סיום שעות העבודה חולקו הפרסים לאלה שקיבלו ציון גבוה בבחינה המקיפה, הם גם בדקו על רוב המסכת שקלא וטריא, וציינו בסיפוק, אשרי מי שבא לכאן ותלמוד בידו. (24)

9- אם אינם נביאים, בני נביאים הם (חג - נא). (25)

תרגום המשל לערבית הוא [ان لم يكونوا انبياء فهم ابنا انبياء]

פירוש המשל, באו להראות את גדולתה של ישראל ולתאר אותה כנביא, דרך השאלות והחקירות של ההלכה רואים את מדינת ישראל אבן פינה כפי שהם מאמינים חלק מהדברים הבסיסיים שהם מטפלים בהם בפקפוק ובהירות אינם יודעים כיצד להתמודד איתם, והם חייבים לעקוב אחר הציבור הרחב. (26)

פירוש למשל אחר גם מראה לנו כי העם היהודי בעל מנוחה מנוחה על ידי טיפול אלוהי, זכותו של העם היא זכותם, אם זה לא מפורש כמו שנאמר המשל "הם נביאים, הם בני נביאים" וכיצד פירוש את המשל הזה ואת בואו, זה בא על הלשון של איש הלכה, כאשר אחד האנשים שכח לבוא עם סכין כדי להרוג את הקורבן של חג הפסח הם שאלו את הרב מה הוא שופט, והרב ענה להם לישראל "אם אין נביאים, הם בני הנביאים". (ר"ב 27)

10- דברים ככתבם, (חג- יב) (ר"ב 28)

תרגום המשל לערבית [القدر مكتوب]. פירוש המשל,

"הם עזבו את השמלה" דברים ככתבם "נאמר כי במקראות שפירשו הבייתוסים כלשונם נכלל גם הדין, ופרשו השמלה לפני זקני העיר, למשל במקרא "והנה הוא שם עלילת דברים לאמר לא מצאתי לבתך בתולים ואליה בתך ופרשו השמלה לפני זקני העיר". שמלה גמורה, מדובר כאן בדין המקראי של אדם שנשא אישה וטוען כי רימו אותו והיא איננה בתולה, הוראת התורה, ופרשו השמלה הייתה לסלע מחלוקת בין החכמים לבייתוסים, הבייתוסים סוברים שאכן יש לפרוש את שמלת הבחולה ולבדוק את סימני הדם. (ר"ב 29)

בין אם היא בתולה או טרום אירוסין. האמת היא מעורפת, על פי חכם (שהוא בגד לא חוקי) אבל הוא ביטוי פיגורטיבי, אז צריך להביא עדים ולהבטיח למילים חדשות מהם (דברים ככתבם).

רב אחר אמר שאף אחד לא עושה עבודה רעה והכרה בו, שאשתו אינה בתולה כאשר הוא נשוי לה למרות שיש שמלה מלוכלכת. (ר"ב 30)

11- איני יודע מה אתה סח, (חג - לא) (ר"ב 31)

תרגום המשל לערבית [لا أفقه قولك - حديثك مبهم أو - غامض] מילה יודע נגזר מן הפועל ידע. פירוש המשל: אחד המשלים התלמודיים שדיברו בברק החגיגי, שבה המקור העיקרי של המשל נמצא בספרות הרבנית, זוהי למשל להפיכת האנשים מבולל ממה שנאמר בו יש מילים שנאמרו על ידי חכמה אנשי דת המגדל מן המשל זה, "איני יודע מה אתה סח" לדוגמה, כאשר איש דת מדבר, הוא אומר, "אם החיים ודברים הולכים ככה" ובדרך זה "אני לא יודעת על מה את מדברת", הדבור זה דומה לאותו הדבמה שבא במשל התלמודי הזאת. "איני יודע מה אתה סח" אין הבנתי דברך, אין לא מושג על מה אתה אומר, המשל זה נכתב מאוחר מהתנ"ך. הביטוי "מה אתה סח" משמש להבעת על ההפתעה שלך על דברים שנאמרו, גרסה מליצית של 'מה אתה אומר' לכן כתב המשל בספר התלמודי של פרק החגית. (ר"ב 32)

12- הרבנות מקברת את בעליה, (חג - צט) (ר"ב 33)

תרגום המשל לערבית הוא [الربانيون دفنوا زوجاتهم - دفن الربانيون زوجاتهم]

פירוש המשל: הרב קבר את בעליה בלי להפעיל שום תפקיד בשלטון, אז כדי לקבל "הרבנות" ולהפוך אותו בידיה "אם אתה לא רוצה לדעת את הכוח שעובר לך" יוסף עצמו קם, ואמר כל הרבנים האלה, היא למנות את עצמה להיות רב גדולה של הקהילה המצרית. (ר"ב 34)

זה מדגים את עמדתו של יוסף אל-רפי, הדומה לתפקיד סגן המלך אלה הרבנות לקבור את בעליהם, ודרך פרשנות צנועה זו כתב את המשל זה. אשתו של הרב שנאה אותה משום שהיא הרחיקה לכת מפסיקת הציבור. דוגמה זו דומה לתכנס החנות בשמה רק בלי לקחת דבר זוהי "הרבנות שקוברת את בעליה" כי אנשים רחוקים מהשלטון יאבדו בקרוב את שמה ואת יוקרתם והוא יתרחק תפקידו שיפוט את הציבור זה הריח טוב וזה לא פתח אותו באוויר הפתוח "הרבנים הקוברים את בעליהם". (ר"ב 35)

סיכום

במחקר זה טיפלנו על פירוש של כמה משלים ותרגומם לערבית. והסברנו כיצד בואו של המשלים.

פרק החגים הוא אחד הפרקים של ספר התלמוד, החג של חכמי היהודים הוא כאשר מגיע אירוע מסוים או חגיגה טובה קרה בעבר, והם קמו לתחייה את המאורע הישן הזה, ובאותו היום שבו היה חגיגה, פרק החגים כוללת על שמונה כיתות, יש לשמור ליהודים לחגיגות יהודיות שבהן החגיגות שלהם מתקיימות על פי לוח הזמנים הידוע, יש להם אמונות יהודיות משלהם קבועים מיוחדת לכל פרק על בסיסו יהיה החגיגה. העם היהודי מקדיש מתעניין ובצורה לפרק זה לחשיבותו הדתית וחברתית, וגם שנחשב כפרק שמעורר את העם היהודי לתרבות הנובעת ממצאותם החברתית. איפה הוא מלמד אותם איך לחגוג על פי הפרטים של כל חג של פרק זההם.

המסקנות

בסוף העבודה אנחנו יכולים בהגיע לכמה מסקנות שונות במהלך המחקר יש הן פרק החגים היא אחד הפרקים החשובים בספר התלמוד לחשיבותו החברתית והדתית, שכן הוא מחפש חגים ואירועים בין יהודים. שימוש מטאפורי רבים של אמירות בפרק החגים. בהירות ההשפעה האינטלקטואלית של האידיאלים הערבים על האידיאלים התלמודיים. מספר אינדיקציות של המשלים הכלולים בפרק החגים בין עצה לאיכויות שבח ולא ראוי לשבח והטיפה. היהודים מאמצים רעיונות מסוכנים רבים כתוצאה מחיבוקם של התכנים המסוכנים של התנ"ך. יהודים מאמינים כי התנ"ך מצייר להם עתיד להפוך אותם אדונים של העולם והם העמים הטובים ביותר.

בהירות של חשיבות חברתית ודתית גדולה עבור הפרדת החגים על ידי היהודים כפי שנקבע להם מה מותר להם ומה אסור להם.

הערות שוליים

1- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, תל אביב, עמ' 34.

2- שגיב, דוד, מלון עברי-ערבי, ירושלים, ישראל, עמ' 20.

- ז- רפל, יואל, מועדי ישראל, אנצקלופדיה שימושית לשבת ולחג, למעיין, לסטודנט, לתלמיד ישראל, משרד הבטחון, עם 137.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, תל אביב, עם 360.
- ז- תא – שמע, ישראל משה וישראל צבי גילת, יד לגילת (אסופת, מאמרים של יצחק דב גילת, ירושלים, ישראל, עם 208.
- ז- רפל, יואל, מועדי ישראל, אנצקלופדיה שימושית לשבת ולחג, למעיין, לסטודנט, לתלמיד ישראל, משרד הבטחון, עם 216.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, תל אביב, עם 172.
- ז- אבן-שושן, אברהם, המלון החדש, כרך ראשון, ירושלים, עם 188.
- ז- גפני, ישעיה, קהל ישראל "השלטון העצמי היהודי לדורותיו", סושרלים, ישראל, עם 82.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, תל אביב, ישראל, עם 60.
- ז- לאו, בנימין, חכמים (כרך רביעי: ממשנה לתלמוד) תל אביב, ישראל, עם 78.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, תל אביב, ישראל, עם 71.
- ז- רבין, חי, התגבשות, העברית הקלאסית, הסטוריה של עם ישראל, מי המלוכה תרבות וחברה, תשמ"ב, עם 81.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, תל אביב, עם 32.
- ז- ברויאר, מרדכי, (פרקי בראשית - הדפסה שלי שית, ישראל), עם 499.
- ז- לאו, בנימין, חכמים (כרך רביעי: ממשנה לתלמוד) תל אביב, ישראל, עם 192.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, עם 58.
- ז- רפל, יואל, מועדי ישראל, אנצקלופדיה שימושית לשבת ולחג, למעיין, לסטודנט, לתלמיד ישראל, משרד הבטחון, עם 221.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, עם 103.
- ז- רגב, איל, הצרוקים והלכתם (על דח וחברה בימי בית - שני) ירושלים, ישראל, עם 113.
- ז- ברויאר, מרדכי, (פרקי בראשית - הדפסה שלי שית, ישראל), תל - אביב, ישראל, עם 499.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, עם 123.
- ז- רפל, יואל, מועדי ישראל, אנצקלופדיה שימושית לשבת ולחג, למעיין, לסטודנט, לתלמיד ישראל, משרד הבטחון, עם 211.
- ז- (ברס, צבי, שמואל ספראי, ירדס צפריר, מנחם שטון), ארץ ישראל מחורבן בית שני ועד הפיבוש המוסלמי (היסטוריה, מדינית, חברתית ותרבותית), ירושלים, ישראל, עם 232.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, עם 103.
- ז- רפל, יואל, מועדי ישראל, אנצקלופדיה שימושית לשבת ולחג, למעיין, לסטודנט, לתלמיד ישראל, משרד הבטחון, עם 274.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, עם 214.
- ז- שגר, משה, קווים לפירוש החדש למקרא מביזנטיון, ספרהיובל לשרה יפה, ירושלוך תשט"ח, עם 230.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, עם 298.
- ז- Rosenathal, Franz, a grammar of biblical Aramaic, Germany, 1974.
- ז- הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים עם 112.
- ז- EY. Kutscher's History of The Hebrew Language, Jerusalem, 1983.
- ז- רפל, יואל, מועדי ישראל, אנצקלופדיה שימושית לשבת ולחג, למעיין, לסטודנט, לתלמיד ישראל, משרד הבטחון עם 310.
- ז- ברויאר, מרדכי, (פרקי בראשית - הדפסה שלי שית, ישראל), תל - אביב, ישראל, עם 499.
- ז- רבין, חי, התגבשות, העברית הקלאסית, הסטוריה של עם ישראל, מי המלוכה תרבות וחברה, תשמ"ב, עם 91.
- * יוסף בן מתתיהו. היסטוריון יהודי שפעל בשורות הרומאים. 100-27 לספירה. שמו הרומי: יוספוס פלביוס. הוא היה מפקד המורדים היהודים בגליל בעת המרד הגדול ברומאים. נחום, חי, הארמית, הסטוריה של היהודים, ישראל, עם 122.

המקורות העברית:

1. אבן - שושן, אברהם, המלון החדש, ירושלים, ישראל, 1974.
2. ברויאר, מרדכי, (פרקי בראשית - הדפסה שלי שית, ישראל), תל - אביב, ישראל, 1970.
3. (ברס, צבי, שמואל ספראי, ירדס צפריר, מנחם שטון), ארץ ישראל מחורבן בית שני ועד הפיבוש המוסלמי (היסטוריה, מדינית, חברתית ותרבותית), ירושלים, ישראל, 1982.
4. גפני, ישעיה, קהל ישראל (השלטון העצמי היהודי לדורותיו), סושרלים, ישראל, 2001.
5. הימאן, אהרן, אוצר דברי חכמים ופתגמים, תל אביב, 1947.
6. לאו, בנימין, חכמים (כרך רביעי: ממשנה לתלמוד), תל - אביב, ישראל, 2012.
7. רגב, איל, הצרוקים והלכתם (על דח וחברה בימי בית - שני), ירושלים, ישראל, 2000.
8. רפל, יואל, מועדי ישראל, ירושלים, ישראל, 2007.
9. שגיב, דוד, מלון עברי - ערבי, ירושלים, ישראל, 1980.
10. שגר, משה, קווים לפירוש החדש למקרא מביזנטיון, ספרהיובל לשרה יפה, ירושלוך תשט"ח 2003.

מקורות לועזים

- 1-Rosenthal, Franz, a grammar of biblical Aramaic, Germany, 1974.
- 2- EY. Kutscher, History of The Hebrew Language, Jerusalem, 1983.